

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 4 marca 2013 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Iwona Bendorf - Bundorf (<i>spr.</i>)
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Teresa Warszawska
	<i>Członek GKO:</i>	Maciej Berek
Protokolant:		<i>Hanna Kąkol</i>

przy udziale zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych Anny Rotter, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2013 r. odwołania wniesionego przez Zastępcę Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) na niekorzyść Obwinionego (...) zam. (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Powiatowego Lekarza Weterynarii w (...), od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) z dnia 15 listopada 2012 r., sygn. akt: 4010/22/2012, w zakresie w którym - na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 168) - zwanej dalej także ustawą - uniewinniono Obwinionego od zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonych:

1. w art. 11 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez to, iż w okresie od września do grudnia 2010 r. dokonał wydatku inwestycyjnego związanego ze zmianą sposobu użytkowania i przebudową budynku gospodarczego na budynek administracyjno – gospodarczo - magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...) z przekroczeniem planu finansowego wydatków ujętych w § 6050 Wydatki inwestycyjne jednostek budżetowych o kwotę 83.995 zł z naruszeniem art. 44

ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240 z późn. zm.);

2. w art. 17 ust. 1 b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, poprzez to, iż udzielił zamówienia publicznego związanego z przebudową budynku gospodarczego na budynek administracyjno - gospodarczo - magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...), wykonawcy który nie został wybrany w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, tj. z naruszeniem art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 32 ust. 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2010 r. Nr 113, poz. 759 z późn. zm.).

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyła orzeczenie w zaskarżonym zakresie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...).

Pouczenie:

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) (dalej Komisja Orzekająca I instancji) rozpoznała wniosek o ukaranie z dnia 13 sierpnia 2012r. Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych (dalej Rzecznik I instancji) wniesiony wobec Pana (...) pełniącego funkcję Powiatowego Lekarza Weterynarii w (...).

Rzecznik I instancji obwinił Powiatowego Lekarza Weterynarii o naruszenie dyscypliny finansów publicznych kwalifikowane w art. 18 pkt 1, art. 11 i art. 17 ust. 1b pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (dalej udfp).

W zakresie naruszenia kwalifikowanego w art. 18 pkt 1 udfp Rzecznik wskazał na zaniechanie przeprowadzenia w roku 2010 inwentaryzacji stanu magazynu oraz nierozliczenie

przeprowadzonej inwentaryzacji. Taki stan faktyczny wskazywał, w ocenie Rzecznika I instancji, na naruszenie art. 26 ust. 1 i art. 27 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2009 r. Nr 152, poz. 1223 z późn. zm.).

Zarzut naruszenia art. 11 udfp, w czasie popełnienia naruszenia kwalifikowany w art. 11 ust. 1 udfp polegał na dokonaniu w okresie od września do grudnia 2010 r. wydatku inwestycyjnego związanego ze zmianą sposobu użytkowania i przebudową budynku gospodarczego z przekroczeniem planu finansowego wydatków ujętych w paragrafie 6050 „Wydatki inwestycyjne jednostek budżetowych” o kwotę 83.995,00 zł. Takim działaniem obwiniony, w ocenie Rzecznika I instancji, naruszył art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 ustawy o finansach publicznych z 2009 r.

Ponadto wniosek o ukaranie obejmował zarzut naruszenia kwalifikowanego w art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp, w dacie naruszenia odpowiednio art. 17 ust. 1 pkt 1 udfp poprzez udzielenie zamówienia publicznego na wykonanie przebudowy budynku gospodarczego, wykonawcy, który nie został wybrany w trybie przepisów o zamówieniach publicznych. Takim działaniem obwiniony, w ocenie Rzecznika I instancji, naruszył art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 32 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych.

Orzeczeniem z dnia 15 listopada 2012 r. Komisja Orzekająca I instancji uniewinniła obwinionego (...) od zarzutów w zakresie art. 11 i art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp. Podstawę uniewinnienia obwinionego - wskazaną w sentencji orzeczenia - wywiedziono z art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 udfp.

Wobec zarzutu kwalifikowanego w art. 11 udfp Komisja I instancji wskazała, iż zarzut dotyczy dokonywania „w okresie od września do grudnia 2012 r.” (podkreślenie GKO) wydatku inwestycyjnego związanego ze zmianą sposobu użytkowania i przebudową budynku gospodarczego na budynek administracyjno-gospodarczo-magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...) z przekroczeniem planu finansowego wydatków ujętych w paragrafie 6050 o kwotę 83.995,00 zł. Komisji I instancji wskazała, że naruszeniem z art. 11 ustawy jest dokonanie wydatku ze środków publicznych bez upoważnienia określonego ustawą budżetową, uchwałą budżetową lub planem finansowym albo z przekroczeniem zakresu tego upoważnienia lub z naruszeniem przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. Komisja I Instancji przyjęła, że plan finansowy PIW na rok 2010 przewidywał wydatki w paragrafie 6050 na kwotę 23.000,00 zł z przeznaczeniem na zmianę poszycia dachowego na budynku gospodarczym. Wydatki - w tej wysokości i zgodnie

z przeznaczeniem - zostały poniesione a więc w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia, gdyż obwiniony nie dokonał wydatku w większej wysokości niż planowana w paragrafie 6050.

Ocena zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych w zakresie naruszenia kwalifikowanego w art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp sprowadziła się do uznania, że umowy zawarte w 2010 r. od 3 sierpnia do 4 grudnia 2010 r. nie przekraczały wartości 14.000 EURO, a więc zgodnie z art. 4 pkt 8 ustawy Pzp, „nie było obowiązku stosowania ustawy”. Komisja I instancji wskazała, iż plan finansowy na rok 2010 nie przewidywał realizacji zadania inwestycyjnego pn. „Przebudowa budynku gospodarczego...” a fakt, że obwiniony zlecił sporządzenie kosztorysu inwestorskiego na całość zadania nie przesądza, że takie zadanie jako całość było realizowane. Poza tym Komisja I instancji przyznała, że środki na realizację zadania przekazywane były sukcesywnie, prace budowlane wykonywane były etapami w miarę posiadanych środków a taki sposób działania nie uzasadnia zarzutu podziału zamówienia na części w celu uniknięcia stosowania ustawy Pzp w świetle art. 32 ust. 2 ustawy Pzp.

Komisja I instancji podsumowała rozważania stwierdzeniem, iż w zarzucanym czynie z art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp brak jest znamion naruszenia.

Pismem znak RD 431/20/2012 z dnia 17 grudnia 2012 r. Zastępca Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych w sprawach rozpoznawanych przez Regionalną Komisję Orzekającą przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w (...) wniósł odwołanie od orzeczenia wydanego w postępowaniu w I instancji.

Odwołanie wniesiono na niekorzyść obwinionego w zakresie pkt II orzeczenia, którym Komisja I instancji - na podstawie art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 ustawy - uniewinniła obwinionego od zarzutów naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Podstawą wniesienia odwołania stały się zarzuty dotyczące błędnego ustalenia stanu faktycznego poprzez przyjęcie, że obwiniony nie realizował w roku 2010 zadania inwestycyjnego polegającego na przebudowie budynku gospodarczego na budynek administracyjno-gospodarczo-magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...). Kolejny zarzut dotyczył niespójności podstawy prawnej orzeczenia Komisji I instancji poprzez powołanie w podstawie prawnej orzeczenia art. 78 ust. 1 pkt 1 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy jednoczesnym wskazaniu w uzasadnieniu orzeczenia na zaistnienie przesłanki z art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy. Tym samym orzeczenie zawiera wewnętrzną niespójność w przyjętych podstawach prawnych pomiędzy sentencją a

uzasadnieniem. Ponadto wnoszący odwołanie powołał się na obrazę art. 78 ust. 1 pkt 1 ustawy w przypadku przyjęcia, że zarzucanych czynów nie popełniono lub art. 78 ust. 1 pkt 2 ustawy w przypadku przyjęcia, że w zarzucanych czynach brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Na podstawie wskazanych zarzutów wnoszący odwołanie Rzecznik I instancji domagał się uchylecia orzeczenia w zakresie punktu II w całości i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania.

Odwołanie Rzecznika I instancji odnosi się do części orzeczenia wydanego przez Komisję Orzekającą I instancji, w której uniewinniono obwinionego (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 udfp poprzez dokonywanie w okresie od września do grudnia 2010 r. wydatku inwestycyjnego związanego ze zmianą sposobu użytkowania i przebudową budynku gospodarczego na budynek administracyjno-gospodarczo-magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...) z przekroczeniem planu finansowego wydatków ujętych w paragrafie 6050 „Wydatki inwestycyjne jednostek budżetowych” o kwotę 83.995,00 zł z naruszeniem art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 ustawy o finansach publicznych z 2009 r. Komisja I instancji uniewinniła (...) od zarzutu kwalifikowanego w art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp określonego jako udzielenie zamówienia publicznego związanego z przebudową budynku gospodarczego na budynek administracyjno-gospodarczo-magazynowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...), wykonawcy, który nie został wybrany w trybie przepisów o zamówieniach publicznych, co kwalifikowano jako naruszenie art. 3 ust. 1 pkt 1 i art. 32 ust. 2 ustawy Pzp. Podstawą uniewinnienia obwinionego we wskazanym zakresie były przepisy art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 udfp.

Podnosząc zarzuty wobec powyższego stanowiska Komisji Orzekającej I instancji, wnoszący odwołanie wskazał na ustalony w sprawie stan faktyczny, który zaprzeczałby stanowisku organu orzekającego. W 2010 r. Powiatowy Lekarz Weterynarii w (...) przeprowadził przebudowę budynku gospodarczego na co w okresie od marca do grudnia 2010 ponosił wydatki na łączną kwotę 118.195,00 zł. Plan finansowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...) na rok 2010 przewidywał w paragrafie 6050 „Wydatki inwestycyjne jednostek budżetowych” kwotę 23.000 zł zgodnie z decyzją (...) Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii wydaną w dniu 28 lipca 2010 r. sygn. 15/10, która stanowiła konsekwencję decyzji Ministra Finansów Nr FS2/4135/55/KDR/18/2010 z dnia 28 lipca 2010 r. Wydatki poniesione na przedmiotowe zadanie inwestycyjne wyniosły łącznie w 2010 r. 118.195,00 zł, a poniesione zostały z paragrafów 4300, 4210 i 427 w sumie w wysokości 95.195,00 zł.

Objęte sprawą zadanie inwestycyjne realizowane było po wcześniejszym opracowaniu kosztorysu inwestorskiego, według którego cena kosztorysowa przebudowy powinna wynosić 151.708,90 zł netto.

W tych okolicznościach obwiniony (...) zawarł sześć umów o zamówienie publiczne w okresie od 3 sierpnia do 4 grudnia 2010 r. obejmujących zakresem rzeczowym przebudowę budynku gospodarczego na budynek administracyjno-gospodarczo-magazynowy. Umowy o zamówienie publiczne obejmowały różne zakresy robót budowlanych i zlecone zostały Firmie „Firma Budowlana” z siedzibą w (...).

Wnoszący odwołanie przytacza stanowisko Komisji Orzekającej I instancji, która stwierdziła, iż obwiniony dokonywał wydatków zgodnie z planem finansowym albowiem w paragrafie 6050 przewidziany był wydatek w wysokości 23.000, 00 zł z przeznaczeniem na zmianę poszycia dachowego. W ocenie Komisji I instancji, obwiniony wykonał wydatki zgodnie z planem rzeczowym i finansowym, a skoro nie dokonał wydatku z przekroczeniem planu to w zarzucanym czynnie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Rzecznik I instancji podniósł, iż plan finansowy Powiatowego Inspektoratu Weterynarii w (...) na rok 2010 nie przewidywał realizacji zadania inwestycyjnego pn. „Przebudowa polegająca na zmianie sposobu użytkowania budynku gospodarczego na budynek administracyjno - gospodarczo-magazynowy. Pomimo braku powyższego zadania inwestycyjnego w planie finansowym jednostki, obwiniony realizował wydatki na to zadanie z użyciem środków przeznaczonych w planie finansowym jednostki na zadania bieżące. Rzecznik I instancji wskazał, iż takie działanie naruszało wskazany we wniosku o ukaranie art. 44 ust. 1 pkt 3 ustawy o finansach publicznych, w świetle którego wydatki w sektorze finansów publicznych mogą być ponoszone na cele i w wysokościach ustalonych w planie finansowym jednostki a zgodnie z art. 162 pkt 3 ww ustawy wydatki mogą być ponoszone zgodnie z planowanym przeznaczeniem, w sposób celowy i oszczędny.

Wnoszący odwołanie nie zgadza się z argumentacją Komisji I instancji w zakresie zarzutu kwalifikowanego w art. 17 ust. 1b pkt 1 udfp. Z faktu sporządzenia kosztorysu inwestorskiego obejmującego zakres rzeczowy całego zadania inwestycyjnego oraz z wyjaśnień obwinionego w sprawie wynika zamiar zlecenia wykonania objętych tym dokumentem robót budowlanych. Pomimo ustalonej wartości zamówienia cena kosztorysowa przebudowy wynosiła 151.708,90 zł a mimo to obwiniony podzielił zamówienie na części i zlecił wykonanie robót budowlanych temu samemu wykonawcy wskazując na wartość zamówienia nie przekraczającą 14.000 EURO. W ocenie wnoszącego odwołanie, Komisja I instancji nie

uwzględniła przepisów art. 32 ust. 2 i ust. 4 Pzp i zaakceptowała swoim stanowiskiem nieuprawniony podział zamówienia publicznego w sposób doprowadzający do obejścia prawa.

Główna Komisja Orzekająca, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanej oceny stanowisk prezentowanych przez organ I instancji i kwestionującego racje organu Rzecznika I instancji, postanowiła uchylić orzeczenie w zaskarżonym zakresie pkt II orzeczenia z dnia 15 listopada 2012 r. i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania przez organ I instancji.

Orzeczenie Komisji I instancji nie może pozostać w obrocie prawnym z uwagi na naruszenie przepisów o prowadzeniu postępowania z zachowaniem zasad orzekania oraz z naruszeniem przepisów prawa materialnego.

Komisja Orzekająca I instancji wydała orzeczenie w dniu 15 listopada 2012 r. a więc w okresie działania ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 1429), obowiązującej od dnia 11 lutego 2012 r. Czyny naruszenia dyscypliny finansów publicznych zarzucane obwinionemu (...) dotyczyły działania w 2010 r., a więc w czasie działania ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych przed zmianą.

Objęte sprawą kwalifikacje prawne czynów z art. 11 i art. 17 udfp bez wątpliwości uległy zmianie pomiędzy 2010 r. a datą wydania zaskarżonego orzeczenia, na co zasadnie zwracał uwagę Rzecznik I instancji w treści wniosku o ukaranie z dnia 7 sierpnia 2012 r.

Wobec powyższego stanu faktycznego i prawnego obowiązkiem Komisji Orzekającej I instancji było skomentowanie tych faktów, zgodnie z wymogiem art. 24 udfp tak, aby wykazać dokonanie analizy prawa z uwzględnieniem okoliczności względniejszych dla obwinionego. Zgodnie z wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 6 października 2006 r. III SA/Wa 2404/06, „Na pojęcie "ustawy względniejszej" mogą składać się różne okoliczności, które należy również każdorazowo ocenić. Do nich należeć mogą między innymi użyte w tych ustawach pojęcia umyślnego i nieumyślnego naruszenia dyscypliny finansów publicznych lub pozostających w zbiegu z tymi przepisami karnymi, zawartymi w ustawie o zamówieniach publicznych, czy też możliwości jaką te przepisy dają co do ich oceny pod kątem łagodniejszej kary”. (vide: LEX nr 290117)

Główna Komisja Orzekająca nie kwestionuje poprawności przyjęcia przez Komisję I instancji, przy orzekaniu, ustawy w brzmieniu właściwym dla terminu rozstrzygnięcia, jedynie wskazuje na konieczność skomentowania w uzasadnieniu orzeczenia lub chociażby w protokole z postępowania, dokonanej oceny podstaw prawnych z zaznaczeniem wyniku tej oceny uwzględniającej wszelkie korzyści z niej płynące dla obwinionego.

W toku ponownego rozpoznania sprawy należy przeprowadzić analizę przepisów prawa obowiązujących w roku 2010 i w dacie orzekania w niniejszej sprawie.

Komisja I instancji w zaskarżonej części orzeczenia - w pkt II wskazała na podstawy uniewinnienia obwinionego od stawianych zarzutów i za właściwą normę uznała art. 78 ust. 1 pkt 1 i ust. 3 udfp.

Zgodnie z art. 78 ust. 1 pkt 1 udfp, nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, z zastrzeżeniem ust. 3, gdy zarzucanego czynu nie popełniono; ust. 3 jeżeli okoliczność, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, stwierdzono po przeprowadzeniu postępowania dowodowego przed organem orzekającym, wydaje się orzeczenie o uniewinnieniu.

Pomimo wskazanej w sentencji orzeczenia podstawy prawnej dającej, zdaniem Komisji I instancji podstawę do uniewinnienia obwinionego, w treści uzasadnienia (strona 5) orzeczenia organ ten powołuje się na inną kwalifikację prawną uniewinnienia albowiem przytacza brzmienie art. 78 ust. 1 pkt 2 udfp, z którego wynika, iż obwinionego należy uniewinnić, gdy w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych. Stwierdzenie Komisji I instancji cyt. „w tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że w zarzucanym czynie brak jest znamion naruszenia dyscypliny finansów publicznych, gdyż obwiniony nie dokonał wydatku ujętego w paragrafie 6050 z przekroczeniem planu finansowego PIW na 2010 r.” nie odpowiada kwalifikacji zastosowanej w sentencji orzeczenia.

W toku ponownego rozpoznania sprawy należy dokonać wyboru właściwej podstawy prawnej a w uzasadnieniu orzeczenia przyjąć motywy adekwatne do brzmienia stosowanego przepisu prawa.

Komisja I instancji dokonała także niepoprawnego ustalenia stanu faktycznego sprawy, albowiem czyny zarzucane obwinionemu dotyczyły realizacji wydatków w roku 2010. Natomiast w zaskarżonym orzeczeniu na stronie 4 organ skomentował naruszenie słowami „w okresie od września do grudnia 2012 r. dokonał wydatku inwestycyjnego”. W niniejszej sprawie stan faktyczny w zakresie czasu popełnienia zarzucanych czynów nie budzi

wątpliwości, stąd wpisanie w uzasadnieniu dat nie odpowiadających faktom podważa zaufanie do rzetelności organu orzekającego.

W toku ponownego rozpoznania sprawy należy skorygować daty popełnienia zarzucanych czynów tak, aby odpowiadały treści wniosku o ukaranie lub wynikały z zebranego materiału dowodowego.

Główna Komisja Orzekająca podważa zasadność rozstrzygnięcia wydanego przez Komisję I instancji uznając, iż błędnie oceniono materiał dowodowy.

Zarzut naruszenia kwalifikowanego w art. 11 udfp określono jako przekroczenie planu finansowego wydatków ujętych w paragrafie 6050 o kwotę 83.995,00 zł, czym naruszono normę art. 44 ust. 1 pkt 3 i art. 162 pkt 3 ustawy o finansach publicznych. Komisja I instancji, pomimo ewidentnego dokonywania wydatków na tym poziomie finansowym, uznała, iż obwiniony czynu zarzucanego nie popełnił albowiem z paragrafu 6050 wydatkował kwotę ujętą w zatwierdzonym planie, tj. 23.000,00 zł i tej wartości planu nie przekroczył. Taki sposób oceny stanu faktycznego nie może się ostać. Faktem jest, iż na zadanie inwestycyjne pn. „Przebudowa budynku gospodarczego(...)” wydatkowano w roku 2010 kwotę 118.195,00 zł. Plan finansowy zadania przewidywał kwotę 23.000,00 zł natomiast pozostałe kwoty w łącznej wartości 95.195,00 zł wydatkowano z innych pozycji planu tj. z paragrafów 4300, 4210 i 4270. Nie ulega wątpliwości, iż wydatki poniesione z grupy wydatków inwestycyjnych dotyczyły zadania inwestycyjnego i powinny być prawidłowo ujęte w paragrafie 6050. Zarzut naruszenia prawa a w szczególności art. 44 ustawy o finansach publicznych wskazuje na dokonywanie wydatków publicznych niezgodnie z celem i w wysokościach ustalonych w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych, ale także na naruszenie przepisów dotyczących dokonywania poszczególnych rodzajów wydatków. Komisja I instancji nie odniosła się do faktu wydatkowania kwoty 83.995,00 zł i prawidłowości realizowania wydatków na zadanie inwestycyjne z innych pozycji planu finansowego a ograniczyła się do uproszczonej oceny przekroczenia planu finansowego w paragrafie 6050.

W toku ponownego rozpoznania sprawy należy, na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, prawidłowo sklasyfikować wydatki związane z realizacją zadania inwestycyjnego (bez względu na źródło ich pochodzenia) przyjmując prawidłową ocenę charakteru wydatków i podział na wydatki bieżące i majątkowe.

W zakresie zarzutu dotyczącego realizacji zamówień publicznych, Główna Komisja Orzekająca także nie podziela poglądów Komisji I instancji. Jak wynika z zebranego

materiału dowodowego, w roku 2010 na zadanie inwestycyjne pn. „Przebudowa budynku gospodarczego(...)” wydatkowano łącznie 118 195,00 zł brutto. W roku 2010 udzielono zamówień publicznych „Firmie Budowlanej” na zakup materiałów budowlanych, wykonanie robót budowlanych i wykończeniowych oraz przebudowę pokrycia dachowego. Ponadto trzem innym firmom zlecano sporządzenie kosztorysu inwestorskiego, montaż systemu alarmowego i wykonanie map do celów projektowych. Wartość szacunkowa zamówienia na roboty budowlane ustalona została w kosztorysie inwestorskim na kwotę 151.708,90 zł netto. Zgodnie z zasadami należytego szacowania wartości zamówienia publicznego na wykonanie robót budowlanych w obliczeniu tym powinny być uwzględnione wszelkie roboty budowlane w znaczeniu wynikającym z art. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych według reguł szacowania zamówienia publicznego na roboty budowlane obowiązujących do dnia 20 lutego 2013 r. Ponieważ Komisja I instancji będzie ponownie rozpoznawała sprawę we wskazanym zakresie po dniu 20 lutego 2013 r., należy przy wydaniu orzeczenia uwzględnić kolejną zmianę prawa materialnego, tj. Prawa zamówień publicznych obowiązującą od wskazanej daty. Ponieważ zadanie inwestycyjne „Przebudowa budynku gospodarczego(...)” dotyczy robót budowlanych w istniejącym już obiekcie budowlanym, przy ocenie sposobu szacowania zamówienia należy uwzględnić nowe rozporządzenie wykonawcze Prezesa Rady Ministrów z dnia 3 grudnia 2012 r. w sprawie wykazu robót budowlanych (Dz. U. poz. 1372). W ocenie Głównej Komisji Orzekającej, zarówno wcześniejszy stan prawny obowiązujący w roku 2010, jak też nowe przepisy o szacowaniu wartości zamówienia i niezmieniony przepis art. 32 ust. 2 ustawy Prawo zamówień publicznych zakazywały podziału zamówienia w taki sposób, gdy podział skutkował obejściem prawa przy wyborze wykonawcy. Wszelkie ustalenia w niniejszej sprawie wskazują na nieuprawniony podział zamówienia i bezprawne wskazanie art. 4 pkt 8 Pzp, jako podstawy wyłączenia stosowania przepisów o zamówieniach publicznych.

Biorąc pod rozwagę niniejszą argumentację, należało orzec jak w sentencji.